

LBRIS

We know
books

SARA DUST

RAVEN

ȘI VOCILE
DIN CAPUL LUI

CUPRINS

Prolog · 11

PARTEA I DEZGROPÂND SECRETE

M-am întors · 15

Raven face oamenii să sufere · 25

Nu-mi pasă de tine sau de prostiile tale · 33

Dacă nu pot să suport ceva, acel lucru este o fată plângând · 43

Ai de gând să divulgi secretul lui Raven? · 53

Spune nenorocitul de adevăr! · 61

Doi pot păstra un secret, dacă unul dintre ei este mort · 69

Pericol · 77

Daughtry, pe bune? · 87

Ei bine, acum ai răspunsul · 99

Tacenda · 107

Joc de cuvinte · 117

Cine ai fost înainte să ți se frângă inima? · 29

Încerc · 137

Iubire fără interese · 145

PARTEA A II-A RAVEN ÎȘI VEDE VOCILE

Pentru că nu vreau să te rănesc · 159

Milă · 169

Anonimul · 179

Dacă vrei să se îndrăgostească de tine, fă-o să râdă · 193

Cum s-a întâmplat una ca asta? · 203

Stăm sub vâsc, April · 211

Mie îmi plac băieții cu probleme · 219

Îi spun mai multe când suntem doar noi doi · 227

Nu am un moment de slăbiciune! · 235

Acum, că m-ai învățat cum să te iubesc,

învăță-mă și cum să te uit · 245

Amintiri · 255

Doar prieteni · 265

Nu-mi spune că ducem mâța cu noi la bal! · 275

Epilog · 283

Epilog · 287

Notă · 291

Mulțumiri · 293

PROLOG

Sute de fețe.

Un om activ social vede în medie o sută de fețe pe zi, adică trece pe lângă cel puțin o sută de povești pe zi, dar nu acordă nimănui atenție nici măcar o secundă. Noi, oamenii, avem multe motive să nu o facem, iar unul dintre ele este timpul. Ar fi o pierdere de timp să stăm să analizăm fiecare om, plus că nu am ajunge nicăieri.

Oamenii se pricep la ascuns lucruri, mai ales sentimente. O fac pentru a se proteja de cei care nu înțeleg. Raven făcea asta. Zilnic ridica ziduri care să-l despartă de cei din jurul lui, deoarece nu avea încredere că oamenii îl vor înțelege. Îi era mai ușor să se comporte de parcă nu i-ar fi păsat, decât să riște ca ceilalți să-i afle secretul. Dar cum pretinzi că ești indiferent față de oameni și sentimentele lor, când inima ta are crăpături de la bunătatea care vrea să iasă afară? Aici nimeni nu avea să-l înțeleagă pe Raven. Cel mai probabil era un chin pentru el să lupte pe atâtea fronturi. Pe unul erau oamenii, pe celălalt, frica, iar pe altul, vocile. De fiecare dată când făcea un pas spre lumină, vocile urlau în capul lui, iar acesta ceda presiunilor, zidurile care începeau să se clatine redeveneau stabile și de două ori mai puternice.

Nu știam că viața mea avea să se schimbe radical când m-am întors. Nici nu-mi doream.

Așteptam să treacă ultimul an ca să plec de aici, însă destinul mi-a pregătit altceva, căruia nu credeam că voi reuși să-i țin

piept. Mi-a fost dat să cunosc pe cineva care m-a învățat cât de multe aveam, dar nu apreciam. Aveam liniștea după care Raven tânjea atât de tare în nopțile lungi și reci, uneori chiar și ziua. Este incredibil cum învățăm să apreciem anumite lucruri fix de la cei care nu le au. Nu știam că urma să scriu o poveste alături de cineva și nu aș fi crezut că îl voi putea face să trăiască veșnic în paginile umplute cu cerneală.

Eu aveam nevoie de cineva care să-și dorească să trăiască veșnic în paginile scrise de mine.

Raven avea nevoie ca totul să se sfârșească.

PARTEA I

*Dezgropând
secrete*



M-AM ÎNTORS

*"Oh, I know that boy's gonna rip me up
'Cause he ain't that nice, he won't do right
He'll leave a nasty cut."*

Allie X – Paper Love

April

Șinele scârțâie când trenul oprește în gară. Îmi așez ghiozdanul pe umeri și las pe toată lumea în față. Nu m-am grăbit să ajung *aici*. Nu am vrut să mă întorc *aici*.

Îmi doream din tot sufletul să pot termina ultimul an de liceu înapoi în West, doar că tata a insistat în ultimele luni să vin și să locuiesc cu el și soția sa. Mătușa a fost o companie plăcută timp de aproape patru ani cât am locuit cu ea, perioadă în care m-am asigurat că nu am deranjat-o cu nimic sau că nimic din ce am făcut nu a ajuns la urechile ei. Ea știa că mă întorc acasă la zece, nu că ies pe geam. Era chiar amuzant pentru mine. Cred că și-a dat seama, doar că nu mi-a spus nimic. Nu prea mai reacționează la multe de vreo trei-patru ani încoace.

Revino-ți, April! Nu poți lăsa amintirile să te copleșească.

Când îmi dau seama că am rămas ultima, mă ridic leneșă și mă îndrept spre ieșire. Îl caut pe tata prin mulțimea de oameni, dar nici urmă de el. Iau loc pe un scaun galben de plastic și aștept să-și facă apariția, iar când încep să-mi pierd răbdarea, îl sun. Nu răspunde nici prima oară, nici a doua. Nu răspunde nici la mesaje.

Minunat!

Îmi sprijin coatele de genunchi și bărbia de pumni, expirând zgomotos. De ce naiba a mai insistat să-mi petrec ultimul an de liceu cu el, dacă a uitat și să vină după mine?! Mama nu ar fi uitat de mine. Doar că mama nu mai este aici. Strâng involuntar medalionul primit de la ea cu mult timp în urmă. Metalul este rece în mâna mea caldă și simt un impuls involuntar să-l deschid. În stânga este poza ei, iar a mea trebuia să fie în dreapta, dar am scos-o. Sunt sătulă de mine până peste cap și nu am nevoie să mă văd de fiecare dată când mi se face dor de ea și redeschid mica amintire.

Și o fac des...

Port medalionul de la opt ani, iar dacă atunci eram atașată de bucata de argint, ei bine, după moartea ei o strâng în pumn aproape constant. Este modul în care îmi spun că mama va trăi veșnic prin amintiri.

Vântul începe să bată din ce în ce mai tare. Frunzele se lasă purtate în cercuri de el, creând un dans. Un alt tren ajunge în gară, iar majoritatea oamenilor din el sunt așteptați de o pereche de brațe călduroase, de un zâmbet care te face și pe tine, un străin, să zâmbești.

Toți au fost așteptați de o persoană dragă.

Eu am fost așteptată de un scaun rece.

— April?

Întorc capul spre locul de unde se aude vocea tatei. Când privirea mea o întâlnește pe a lui, vine în grabă spre mine. Mă

strânge în brațe, însă eu rămân ca o statuie și nu-i răspund la îmbrățișare. Nu știu ce aștepta, dar eu clar nu aveam de gând să-i sar în brațe de fericire.

— Ai întârziat. A trebuit să stau în frig, dar sunt sigură că ai o scuză bună. Tu mereu ai o scuză bună pentru orice.

Privesc în spate, peste umărul său:

— Apreciez că ai avut decența să nu o aduci și pe *ea* cu tine. Ar fi fost și mai jenant.

— Isabella a avut nevoie de ceva și traficul este...

Îmi dau ochii peste cap și trec pe lângă el. Isabella în sus, Isabella în jos. Femeia asta se presupunea că trebuia să o îngrijească pe mama după ce s-a îmbolnăvit, nu să se mărite cu tata după moartea ei. Mama a căzut pradă unei boli care... a distrus-o pe dinăuntru. Nu mai suport acel cuvânt care îi este denumire. Vreau să dispară de tot de pe pământ, din dicționare, dar mai ales din corpurile oamenilor.

Am îngrijit-o acasă, iar cum tata lucrează mult, ne-am decis să angajăm o asistentă. Isabella părea perfectă. Avea mereu zâmbetul pe buze, vorbea cu mama, cu mine, cu toată lumea. Mi-am schimbat complet opinia față de ea într-o dimineață. Tot ceea ce credeam despre ea s-a spulberat în momentul în care am văzut-o ieșind din dormitorul tatei. Am trecut pe lângă ei și m-am asigurat că mi-au citit dezgustul din privire. Nu pot uita așa ceva, și chiar dacă aș face-o, nu aș putea ierta. Cum nu-l pot ierta nici pentru că s-a căsătorit cu ea.

Dimineața aceea trebuia să fie doar o dimineață normală, nu cea în care aveam să urăsc totul în jurul meu. Îmi amintesc și în ziua de azi cum au rămas încremeniți când au dat cu ochii de mine. În dimineața aia m-am decis că nu voi rămâne în oraș. Știam că nu voi putea trăi cu gândul că ei doi sunt împreună în casa mamei, așa că m-am mutat la mătușa mea. Am ignorat insistențele tatei de a mă întoarce, însă acum sunt aici.

Da, tata m-a adus înapoi, dar are oare habar ce înseamnă întoarcerea mea? Un calvar pentru ei.

M-am întors.

Sunt pregătită să fiu orice, numai fiica perfectă nu. Nu-mi pasă de titlul lui de avocat, de cât de renumit sau respectat este în oraș, de reputația pe care și-a creat-o. April Mather s-a întors, iar când spun asta nu mă refer la faptul că numele meu era cunoscut în West. Chiar dimpotrivă. Am ascuns cine eram cu adevărat.

Toți știau că ai mei sunt oameni de afaceri, că întreaga lor viață au călătorit și că eu trăiesc cu mătușa mea pentru că experiența liceului nu se compară cu cea de a învăța acasă. Îmi place să trec neobservată.

De la moartea mamei, privirile pline de milă ale oamenilor se opreau asupra mea oriunde mergeam sau orice făceam, iar asta îmi provoca un nod în gât. N-am nevoie de mila lor, și nici de toate întrebările de „Ești bine, scumpo?” sau de remarcile ca „Biata copilă! Orfană de mamă...”

Știam toate lucrurile alea, la naiba! Nu aveam nevoie să-mi fie reamintite iar și iar.

La câteva minute după ce urc în mașină și mă așez pe bancheta din spate, tata mă urmează, trântind furios portiera.

— Cât mai ai de gând să faci pe rebela, April? Plus că – se întoarce cu fața spre mine – dacă nu aș ști ce am crescut, aș spune că nu te duce capul, dar tu nu înveți doar ca să mă enervezi pe mine. Nu se poate să fi terminat cu medie maximă în generală și să se ducă totul de râpă în liceu. Nu-ți permit asta!

Îmi pun căștile în urechi. Știu că o să mă descurc eu cumva. Mama m-a învățat cum să trec cu bine peste fiecare zi a vieții mele.

Restul drumului, tata vorbește continuu și tare. Atât de tare, încât îl aud prin căști, dar încerc să mă concentrez asupra versurilor. Becul cu senzor luminează aleea când parcăm, iar o

lumină se aprinde în living, lăsând la vedere o siluetă feminină. Încă nu pot înțelege cum de are tupeul să locuiască aici.

— Ați ajuns! Cât mă bucur să te văd, April!, mă întâmpină.

Își strânge halatul pe lângă corp și mă ia în brațe. Reacția mea este asemenea celei pe care i-am oferit-o tatei, doar că mă ridic pe vârfuri ca să-i pot șopti:

— O să mă distrez de minune cu voi. Abia aștept să văd cum mai zâmbești atunci.

Se uită la mine cu ochii ei albaștri și își dă părul blond după urechi. Îi zâmbesc strâmb și trec pe lângă ea. Le-am spus încă dinainte să vin că vreau să stau tot în camera mea veche. Când am plecat de aici am încuiat-o, ca să mă asigur că totul rămâne așa cum am lăsat. Urâsc să mi se umble prin lucruri.

Răsucesc cheia în broască, iar spre surprinderea mea, nu este chiar atât de mult praf. Dacă tata nu s-ar fi comportat așa, atunci i-aș fi putut spune că particulele sunt într-o mișcare continuă și că de asta este praf aici, deși nu a mai intrat nimeni în cameră de ani buni.

Ce să vezi, tată? Chiar mă descurc la școală!

Deschid geamul ca să las aerul curat înăuntru, schimb așternuturile, apoi mă ocup de restul camerei.

— Ai aici orarul pe mâine, așază tata o foaie pe biroul proaspăt șters. April, a trebuit să trag câteva sfori ca să te aduc înapoi. Media ta nu te-a avantajat, iar dacă o faci doar ca să mă enervezi pe mine, tu ești cea care-și distruge viitorul, nu eu.

— Sunt obosită.

— Nu poți evita conversațiile cu mine la nesfârșit.

— O să văd ce pot face, cedez eu. În legătură cu școala.

Am cedat doar ca să mă lase în pace. Camera asta este plină de amintiri care par să mă lovească din toate părțile, și simt nevoia să rămân singură.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor de costum, tata părăsește camera. Închid geamurile, mă schimb în pijama, iar în momentul în care vreau să închid ușa, surprind o conversație:

— O să ne facă probleme, Jeremiah. De ce nu putea termina liceul acolo?

— Bella, este fiica mea, la urma urmei. Tot ce mai am de la Tacenda.

Și uite cum scorpia îl influențează pe tata. Dacă nu ar fi fost ea, cel mai probabil nu aș fi părăsit orașul, pentru că eu și tata eram în relații bune în trecut.

Închid ușa silențios ca să nu-și dea seama că am ascultat și mă bag sub așternuturile curate. Măine voi fi pentru a doua oară fata cea nouă.

Măine voi fi din nou sub privirile tuturor.



— Prima oră ai istorie. Sala șapte.

Îmi dau ochii peste cap și cobor din mașină. După o ceartă zdravănă de dimineață fără un motiv anume și câteva uși trântite, am reușit să ajung și la liceu, unde, șocant pentru mine, toată lumea este cu zâmbetul pe buze. Este luni și suntem la liceu. De ce zâmbesc elevii?

Mă uit peste foaia cu orarul și indicațiile, apoi intru în clădire și îmi caut dulapul.

— Unde naiba o fi sala șapte?, întreb în șoaptă când îmi îndes ghiozdanul în dulap.

— Istorie? Îmi pare rău pentru noi, spune fata de la dulapul din dreapta mea. America, îmi întinde mâna fata brunetă cu suvițe roz. Îmi pare bine să te cunosc, nu doar rău că avem istorie.

Chicotesc. Dau mâna cu ea și mă prezint. America, fata cu ochii verzi și pielea bronzată, îmi zâmbește prietenos.

— Poate o să mă urăști pentru asta, dar ești fata avocatului, nu-i așa? Fiica lui Jeremiah Mather. Mulți vorbeau pe grupuri că o să avem o colegă nouă.

— Poți să-mi spui direct că sunt fata cea nouă. N-ar fi prima dată.

Pășim pe holul plin de elevi, ale căror priviri se simt ca săgețile peste tot pe corpul meu. Mă abțin cu greu să nu strig la ei să se ducă naibii. America îmi arată sala și îmi face semn să intru prima.

— Pst!, se apleacă ea spre mine după ce ne așezăm. Ascultă-mă, April: profesorul acesta, domnul Carraway, este nervos tot timpul. Am văzut că nu mai aveai mult și izbucneai la idiotii aceia pe hol, dar trebuie să taci la ora lui. Orice ar spune, nu comenta.

Inspir și expir, încercând să mă calmez. Țsta era ultimul lucru de care aveam nevoie. Prima oră, luna, cu un profesor nervos.

Restul elevilor iau loc, și nu la mult timp după asta intră și profesorul, un bărbat pe la 40 și ceva de ani, păr brunet și îmbrăcat cu blugi și o cămașă în carouri. Nu pare atât de fioros cum vorbea America despre el.

Deocamdată.

Aruncă un ochi peste noi. S-a așternut o liniște de mormânt, iar eu mă las în jos pe scaun.

Atenția i se abate de la mine când ușa se deschide. Prin ea își face apariția un elev ghinionist, care a întârziat. Primul lucru pe care îl observ la el, în afară de culoarea foarte închisă a părului, este tatuajul cu pasăre de pe gât. Ochii lui verzi se opresc asupra Americăi pentru o secundă, apoi strânge caietul pe care îl are în mână.

— Azi ne răspunde domnul Sin, care nu se ostenește niciodată să ajungă la timp la orele mele. Niciodată, accentuează el. Treci în bancă, dar rămâi în picioare ca să te văd mai bine și spune-ne ceva

despre Primul Război Mondial, împreună cu... – face o pauză, în care se uită iar printre elevi.

Te rog, nu eu, te rog, nu!

— Domnișoara Mather. Noua noastră elevă, cea a cărei prezentare am uitat să o fac, dar sunt sigur că nu s-a supărat.

Ei, a dracului de treabă!, îmi spun în gând, deși nu eram departe să dau glas cuvintelor.

Mă ridic în picioare lângă bancă. Din nou simt privirile curioase sau poate relaxate ale elevilor, care sunt fericiți că nu sunt în locul meu. Urăsc asta. Urăsc foarte multe lucruri pe lumea asta, mai ales o anumită privire care se simte ca un ghimpe în coaste. Băiatul cu tatuaj mă privește cu ochii mijiți, de parcă este în situația asta din cauza mea. Mă analizează pentru câteva secunde, apoi își întoarce privirea spre tablă.

— Raven, când a început și s-a terminat Primul Război Mondial?

Toate privirile sunt acum ațintite asupra lui, iar de afară se aude doar claxonul unei mașini.

— 28 iulie, 1914, până în 10 noiembrie, 1918.

— 11 noiembrie, îl corectez eu.

Nu-mi dau seama dacă acele șușoteli care sparg liniștea sunt de bine sau de rău, dar zâmbetul profesorului sigur e de bine pentru mine. Acesta se duce la catedră, de unde ia o bucată de cretă și se întoarce o dată cu privirea spre mine.

— Luați loc amândoi. Bine, domnișoară Mather.

Doar pentru că tata crede că nu știu nimic, asta nu înseamnă că așa și este. Dacă îi ofer suficientă atenție în clasă, înțeleg lecția. Îmi păstrez o medie de mijloc ca să-l enervez. Știu că, oricum ar fi, o să mă descurc la examenele finale.

Pe parcursul întregii ore, ochii lui au rămas ațintiți asupra mea. O simțeam, dar nu m-am uitat la el ca să-i dau satisfacție. Am mai întâlnit băieți ca el în West și știu cât de departe pot

merge. Cum se aude soneria, îmi adun lucrurile și părăsesc sala, cu America pe urmele mele. Mă prinde de braț și mă trage deoparte, lângă geam.

— Ce-a fost aia?

— Ce să fie ce?

— Toată treaba cu Raven și profesorul. Nu știam că le ai cu istoria.

— A fost doar o dată, spun și mă îndrept spre dulap. Uite, nu am venit aici ca să atrag atenția, ci ca să termin liceul fără să ies în evidență. De fapt, nici n-am vrut să vin aici, mă corectez.

— Te înțeleg. Ai putea să-ți faci șuvițe ca mine, sau poate un tatuaj. Unii oameni se tem de lucrurile astea, și o să-i țină departe.

Deschid dulapul. Caut lucrurile de care am nevoie în ghiozdan, iar în secunda următoare simt cum îmi stă inima în loc. Pe după umerii ei micuți este așezată o mână. Raven mă privește cu o sprânceană ridicată, parcă întrebându-mă ce mai caut aici. America începe să râdă, cel mai probabil din cauza șocului de pe fața mea. Nu știam că ei doi sunt împreună.

— Ți-am zis că nu te vei putea trezi după petrecerea de ieri, i se adresează ea.

Raven nu face altceva decât să-și țină mâna pe ea și să mă privească fix, cu perechea aia de ochi verzi. Își scoate dintre buze scobitoarea, care este ronțăită bine de tot la un capăt, și o ține între degete ca pe o țigară.

— April, îți fac cunoștință cu fratele meu geamăn, Raven Sin.

Ei doi sunt frați? Poate că nu știu nimic despre America, însă singurul lucru care pare să îi lege pe cei doi sunt trăsăturile, pentru că la temperament par total diferiți.

— Data viitoare când îți mai umblă gura așa, și-o închid eu în modurile mele, spune el aplecându-se spre mine.

— Data viitoare o să mă asigur că deschid dulapul mai tare. Poate am norocul să te lovesc direct în nas.

America izbucnește în răs și vine lângă mine, lăsând mâna fratelui ei să-i alunece de pe umeri. Mă prinde de braț, purtând acel zâmbet de soră care a reușit să-și vadă fratele enervat, chiar dacă nu este ea cauza. Nu-mi place aroganța lui, și cu siguranță nu am de gând să mă las în fața unuia ca el. Cu cât știu mai mulți oameni că nu sunt dispusă să-mi fac prieteni sau să fiu drăguță, cu atât mai bine.

Raven lovește cu palma ușa dulapului, făcând un zgomot imposibil de ignorat în întreg holul.

— Te place, spune ea ironică. Mai avea puțin și te omora aici și acum.

Întorc privirea subtil spre partea în care a luat-o. Dumnezeuule, cât de înalt este băiatul acesta? Mai are puțin și se lovește cu capul de tocul ușii.

America mă înghiontește.

Este abia începutul primei zile, și deja există o persoană care mă urăște de moarte.

Cred că mă descurc chiar bine.